

Sygn. akt III CSK 284/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku K. R.
przy uczestnictwie K. S., E. R., A. R., H. J. , Z. S. i T. J.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 października 2015 r. w sprawie o rozgraniczenie Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 października 2011 r.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że zachodzi nieważność postępowania, gdyż wnioskodawca został pozbawiony obrony swoich praw przez pominięcie wniosku dowodowego. Skarżący podniósł również, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż doszło do rażącego naruszenia art. 153 k.c. w związku z art. 227 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odmowa dopuszczenia dowodu nie powoduje nieważności postępowania z powodu pozbawienia możliwości obrony swych praw, co Sąd Najwyższy niejednokrotnie to już wyjaśniał (por. np. wyroki z dnia 10 września 1962 r., 2 CR 582/61, OSNCP 1963, nr 10, poz. 229, z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 377/97, OSNAPUS 1998, nr 17, poz. 509, i z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, nie publ. oraz postanowienia z dnia 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNAPUS 2002, nr 17, poz. 421, o z dnia 13 października 2005 r., II PK 116/05, nie publ.).

Nie wykazano także oczywistej zasadności skargi, a skarżący skupił się na podważaniu ustaleń i podjął się polemiki dotyczącej oceny dowodów, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398² § 3 k.p.c.). Należy przy tym podkreślić, że od wielu lat w judykaturze ugruntowany jest pogląd, iż stan prawny w rozumieniu art. 153 k.c. to zespół wszelkich okoliczności i czynników kształtujących „prawny”, tj. odpowiadający własności przebieg granicy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 r., IV CSK 252/11, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).